

BOSNA I HERCEGOVINA  
REPUBLIKA SRPSKA  
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI  
Broj: 72 0 K 091960 24 Kž 2  
Dana, 29.04.2025. godine

U IME REPUBLIKE SRPSKE!

Okružni sud u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda mr Srđana Force, kao predsjednika vijeća, Branimira Jukića i Blagoje Dragosavljevića, kao članova vijeća, uz učešće Jasmine Obradovac, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog J. S, zbog krivičnog djela Nasilje u porodici ili porodičnoj zajednici iz člana 190. stav 1. Krivičnog zakonika Republike Srpske, odlučujući o žalbi Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka, broj: T13 0 KT 0057097 21 od 11.10.2024. godine, izjavljenoj na presudu Osnovnog suda u Gradišci, broj 72 0 K 091960 24 K2 od 26.09.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 29.04.2025. godine, donio je

PRESUDU

Odbija se kao neosnovana žalba Okružnog javnog tužilaštva u Banjoj Luci, broj: T13 0 KT 0057097 21 od 11.10.2024. godine i potvrđuje se presuda Osnovnog suda u Gradišci, broj: 72 0 K 091960 24 K2 od 26.09.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Gradišci, broj: 72 0 K 091960 24 K2 od 26.09.2024. godine (u daljem tekstu: pobijana presuda) oslobođen je od optužbe, na osnovu odredaba člana 298. tačka v) Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske ("Sl. glasnik Republike Srpske, broj 53/12, 91/17, 66/18 i 15/21, dalje: ZKP RS) optuženi J. S, kome se stavlja na teret da je u mjestu, u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane presude počinio krivično djelo Nasilje u porodici ili porodičnoj zajednici iz člana 190. stav 1. Krivičnog zakonika Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 64/17, sa izmjenama, u daljem tekstu: KZ RS), a na osnovu člana 100. ZKP RS određeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv pobijane presude žalbu je blagovremeno izjavilo Okružno javno tužilaštvo u Banjoj Luci, broj T13 0 KT 0057097 21 od 11.10. 2024. godine, i to zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 313. stav 1. u vezi sa članom 310. tačka v) ZKP RS. U obrazloženju žalbe, za koju je sud utvrdio da je blagovremena, jer je, prema dostavnici iz spisa predmeta, vidljivo da je pobijana odluka žaliocu dostavljena dana 30.09.2024. godine, dok je žalba u Osnovnom sudu u Gradišci zaprimljena dana 14.10.2024. godine, a takođe je vidljivo i da branilac optuženog nije dostavio odgovor na žalbu, žalilac navodi da je nezadovoljan presudom i da pobija istu, smatrajući da je prvostepeni sud, na osnovu pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, izveo pogrešan zaključak da Tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi izvršio

predmetno krivično djelo. Žalbom se ukazuje da je sud poklonio vjeru iskazu oštećene D. M. u pogledu navoda da je optuženi kritične prilike galamio na nju, histerisao, prijetio da će joj odrubiti glavu, te kojoj je spomenuo oca i to pred djetetom koje je sjedilo na prednjem sjedištu vozila optuženog, da bi zatim optuženi vozilom naglo krenuo, dok su vrata od suvozača ostala otvorena. Nadalje, sud na strani 7 pobijane presude pravilno zaključuje da je iskaz oštećene u pogledu spornog događaja validan i zbog toga što preostali materijalni dokazi, među kojima i iskaz svjedoka N. M, potvrđuju dijelove iskaza oštećene, dok je iskaz optuženog u suprotnosti sa svim izvedenim dokazima, pa tako na strani 8 presude obrazlaže da izvještaj Centra za socijalni rad Gradiška od 04.06.2021. godine potvrđuje postojanje porodičnih problema između stranaka, koji su kulminirali događajem od dana 19.05.2021. godine, te da su odnosi bivših supružnika narušeni i da imaju trend pogoršanja. Naime, prvostepeni sud je poklonio vjeru iskazu oštećene D. M. u kome imenovana navodi da je optuženi kritične prilike galamio na nju, histerisao, prijetio joj da će joj odrubiti glavu, te joj spominjao oca i to pred djetetom koje je sjedilo na prednjem sjedištu vozila optuženog, da bi zatim optuženi vozilom naglo krenuo, dok su vrata od suvozača ostala otvorena. Nadalje, sud na strani 7 pobijane presude pravilno zaključuje da je iskaz oštećene u vezi spornog događaja validan i zbog toga što preostali izvedeni materijalni dokazi, te i iskaz svjedoka N. M, potvrđuju dijelove iskaza oštećene, dok je iskaz optuženog u suprotnosti sa ovim provedenim dokazima, pa tako na strani 8 presude obrazlaže da izvještaj Centra za socijalni rad Gradiška od 04.06.2021. godine potvrđuje postojanje porodične problematike između stranaka koji su kulminirali događajem od dana 19.05.2021. godine, te da su odnosi bivših supružnika narušeni i da imaju trend pogoršanja. Takođe prihvata, kao materijalni dokaz, i Procjenu rizika sačinjenu od strane PS Gradiška, u kom aktu se konstatuje da postoji umjeren rizik od nastanka novog nasilja, kao i Službenu zabilješku PU Gradiška, u kojoj se navodi da je oštećena bila uplašena nakon spornog događaja. Na osnovu naprijed navedenog, nije jasno kako je sud, cijeneći iskaz oštećene kao validan i vjerodostojan dokaz, a koji je u saglasnosti sa naprijed pobrojanim materijalnim dokazima, optuženog oslobodio od optužbe, smatrajući da nema dokaza da je navedeno drsko ponašanje optuženog i njegove prijetnje upućene prema oštećenoj ugrozilo spokojstvo i duševno zdravlje oštećene, kada je prema ovako utvrđenom činjeničnom stanju potpuno jasno da je optuženi prijetio oštećenoj i da je navedeno kod imenovane izazvalo osjećaj uznemirenosti i straha. Za tužilaštvo je potpuno irelevantna činjenica da oštećena u svojoj izjavi datoj na glavnom pretresu, i to godinu dana nakon spornog događaja navodi "da riječi optuženog nije zarezivala, niti su je se ticali, niti su joj šta značile". Naime, potpuno je logično da oštećena zbog proteka vremena u trenutku davanja ove izjave nije osjećala strah, ali s druge strane činjenica koju je sud morao cijeniti je da je oštećena odmah nakon događaja otišla u policiju i prijavila isti i u svojoj izjavi datoj u policiji neposredno nakon samog događaja ona decidno navodi da je ponašanje optuženog kod nje izazvalo uplašenost i strah, kao i to da je optuženi i ranije imao slične situacije, pa je čak jednom prilikom prijetio da će pobiti sve M, pritom misleći na njene roditelje, te da ona zbog toga doživljava strah i sva se uznemiri kada joj optuženi prijeti i smatra da će optuženi ponoviti nasilje. Prije svega mora se imati u vidu da sve prijetnje i uvrede izgovorene pred maloljetnim djetetom, kao i riječi "Zaboli me k.... za pare, odrubiću ti glavu, j... ti majku, ti si jalova, ne možeš mi roditi dijete" se ni u kom slučaju ne mogu zanemariti, jer iz istih proizlazi jasna prijetnja optuženog da će napasti na život i tijelo oštećene. Iz svega izloženog proizlazi da je sud na osnovu naprijed navedenih dokaza, cijeneći svaki dokaz pojedinačno, te dovodeći ih u međusobnu vezu, sasvim sigurno mogao doći samo do jednog zaključka, a to je da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret, zbog čega tužilaštvo predlaže Okružnom sudu u Banjaluci da ovu žalbu uvaži, te da na osnovu člana 329. stav 1. tačka b) Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske, ukine prvostepenu presudu i vrati predmet na ponovno suđenje.

Iako branilac optuženog nije dostavio odgovor na žalbu, ovaj sud nalazi da je on svoj stav o navodima žalbe već iznio u završnoj riječi, jer u istoj ukazuje da nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret, pošto je, prema jasnom i nespornom iskazu oštećene, iznesenom na glavnom pretresu, ona izjavila da riječi prijetnje optuženog nije "zarezivala", niti su je se ticale, niti su joj šta značile, te da je iste nisu preplašile ili uznemirile. Kako je za postojanje radnje krivičnog djela iz člana 190. stav 1. KZ RS, koje se optuženom stavlja na teret, potrebno da je radnjama optuženog bilo ugroženo spokojstvo, tjelesni integritet ili duševno zdravlje člana njegove porodice ili porodične zajednice, dok optužena, kao član njegove porodice, kojoj su bile upućene prijetnje i uvrede, iste nije doživjela ozbiljno, iste ju nisu preplašile ili uznemirile, te kako to ona navodi, "nije ih zarezivala." Budući da nije dokazano da je, usljed radnji optuženog, opisanih optužnicom, nastupila posljedica na strani oštećene, čije postojanje je uslov za postojanje navedenog krivičnog djela, to su se stekli uslovi da sud oslobodi optuženog od optužbe.

Na osnovu člana 6, Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 91/17), a povodom žalbe branioca optuženog, održana je sjednica vijeća pred ovim sudom shodno odredbama člana 317. stav 3. ZKP RS.

Ispitujući pobijanu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbom, u smislu člana 320. ZKP RS, odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Ovaj sud je utvrdio da je odredbama člana 190. stav 1. KZ RS propisano da, ko primjenom nasilja, prijetnjom da će napasti na život i tijelo, drskim ili bezobzirnim ponašanjem ugrožava spokojstvo, tjelesni integritet ili duševno zdravlje članova svoje porodice ili porodične zajednice, kazniće se novčanom kaznom ili kaznom zatvora do 3 (tri) godine.

Ovaj sud nalazi da iz navoda žalbe proizlazi da tužilac ne osporava da je prvostepeni sud na osnovu izvedenih dokaza pravilno i potpuno utvrdio postojanje bitnih činjenica, ali da je donio pogrešan zaključak, smatrajući da istima nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, jer tužilac smatra potpuno nebitnim iskaz oštećene, iznesen na glavnom pretresu, iz kojeg proizlazi da na nju prijetnje i uvrede optuženog uopšte nisu uznemirile, te da ih ona "nije zarezivala", kako se u vezi s tim izjasnila. Tužilac smatra da ovakav iskaz oštećene nije istinit, jer iz ostalih dokaza, kao što su to prijava koju je oštećena podnijela policiji putem telefona o ovom događaju, kao i iz iskaza svjedoka N. M., proizlazi da je ona, kada je prijavljivala događaj policijskom službeniku i komentarisala ga svjedoku N. M., koji je iz daljine posmatrao susret oštećene i optuženog, bila uznemirena i uplašena. I sama oštećena tvrdi da je bila znatno uznemirena i preplašena ponašanjem optuženog, ali ne zbog prijetnji i uvreda koje joj je on izrekao (koje ona "nije zarezivala"), nego zbog toga što je, nakon što ih je izrekao, ne zatvorivši prednja desna vrata svojeg vozila, na mjestu gdje je sjedila njihova maloljetna kćerka koja je invalid 100%, naglo pokrenuo vozilo, tako da je oštećena trčala za vozilom da zatvori vrata. Ovaj postupak optuženog, koji potvrđuje i svjedok N. M., koji je bio predaleko da bi čuo njihov razgovor, ali je vidio kako optuženi naglo pokreće vozilo sa otvorenim vratima, dok oštećena trči za vozilom i zatvara ista, je uznemirio i uplašio oštećenu, i zbog toga je ona bila preplašena kada je prijavila ovaj događaj policiji kao porodično nasilje, a bila je preplašena zbog ugrožavanja sigurnosti svoje kćeri i nemarnog postupanja njenog oca. To je izjavila i sama oštećena.

Sud je ispitao presudu u skladu sa odredbama člana 320. ZKP RS, te je utvrdio da nisu osnovani argumenti iz žalbe tužioca, kojima se, u prilog tvrdnji da je u pobijanoj presudi prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje iz člana 313. stav 1. u vezi sa članom 310. tačka v) ZKP RS, te da je zbog toga donio pogrešnu odluku.

U vezi sa ovim navodima žalbe, sud primjećuje da navedena radnja optuženog, opisana i u žalbi, koja je prema navodima iste prouzrokovala strah i uznemirenost kod oštećene, uopšte nije opisana u izreci optužnice, pa se optuženom i ne stavlja na teret. Tužilac opisuje ovu radnju optuženog u žalbi i ukazuje da je ista kod oštećene izazvala strah i uznemirenost zbog dovođenja u opasnost njihove maloljetne invalidne kćerke, ali nije izmijenio i dopunio optužnicu opisom iste radnje ni u ponovljenom postupku, mada je to mogao učiniti do zaključenja glavnog pretresa. U vezi s tim, sud primjećuje da se, na osnovu odredaba člana 294. stav 1. ZKP RS, presuda može odnositi samo na lice koje je optuženo i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno izmijenjenoj optužnici (vezanost presude za optužbu). Stoga pozivanje tužioca u žalbi i na činjenice da je optuženi ugrozio člana svoje porodice pokrenuvši svoje putničko motorno vozilo sa otvorenim vratima na mjestu gdje je sjedilo dijete, te da ga je tako ugrozio, a oštećenoj prouzrokovao ovom radnjom strah i uznemirenost, budući da navedene radnje optuženog nisu bile sadržane u činjeničnom opisu dispozitiva potvrđene optužnice, nisu ni bile razmatrane od strane prvostepenog suda u osporenoj presudi, koje postupanje ovaj sud smatra ispravinim, i u skladu sa naprijed navedenim članom ZKP RS.

Zbog naprijed navedenog, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud donio ispravnu i na zakonu zasnovanu odluku oslobodivši optuženog od optužnice, na osnovu odredaba člana 289. tačka v) ZKP RS, jer na osnovu izvedenih dokaza nije utvrđeno da je optuženi učinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, pošto je oštećena negirala da su radnje, opisane u optužnici, kod nje izazvale strah i uznemirenost, dok je tužilac propustio da u izreku optužnice njenom izmjenom unese one radnje optuženog za koje je oštećena navela da su kod nje izazvale strah i uznemirenost.

Zbog istaknutih razloga krivično vijeće ovog suda nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve odlučne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke u ovom krivičnom predmetu, dajući za to sadržajne i uvjerljive razloge, koji nisu dovedeni u sumnju suprotnim žalbenim prigovorima žalbe tužioca, zbog čega ih kao pravilne i zakonite prihvata i ovaj sud.

Valjalo je zbog svega istaknutog, odbiti žalbu Tužilaštva kao neosnovanu i odlučiti kao u izreci ove presude na osnovu člana 327. ZKP RS.

Zapisničar  
Jasmina Obradovac

Predsjednik vijeća  
mr Srđan Forca